

училището запъхтянъ, той отъ време на време издигалъ очи къмъ небето и казвалъ:

— Боже всесилни, помогни ми да не закъснѣя за училище!

На деветата му година го дали въ едно първоначално училище и следъ една година постъпилъ въ училището на докторъ Бетлеръ, гдето престоялъ 7 години. Въ училището той останалъ назадъ по успѣхъ отъ сестра си Екатерина, защото тогава въ училищата се изучавали езици и писане на стихове. Тамъ всичко трѣбвало да се наустява и нищо не имъ давали отъ останалитѣ науки. Поставенъ при тѣзи условия, Дарвинъ билъ последенъ по успѣхъ въ класа, но затова пъкъ вънъ отъ училището билъ пръвъ по ловъ, риболовъ, съставлялъ различни сбирки, ловилъ скакалци, пеперуди и други насѣкоми.

Всички деца отъ рода на Дарвиновци се учили отлично, затова и самиятъ баща на Дарвина, който билъ много способенъ лѣкарь, започналъ много да се сърди на сина си Чарлзъ.

— Ти срамишъ цѣлата ни челядь, — раздражено говорилъ той на смутения си синъ. — Ами, какво е това? Само знаешъ да се разправяшъ съ кучетата, да ловишъ плъхове и да събирашъ разни глупости.

Чарлзъ много обичалъ баща си и би искалъ да бжде послушенъ синъ, но не можелъ да надвие влѣчението си къмъ природата и да наблюдава живота въ нея. Затова, следъ като изслушвалъ почти телно наставленията на баща си, той за лице се навърталъ около библиотеката, премѣствалъ учебниците отъ едно мѣсто на друго и, когато вече